

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. P.**, zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Masná 8, Ostrava - Moravská Ostrava, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 2. 2005, č. j. 24 Az 157/2004 - 33,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Faridu Alizeyovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1279,30 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce napadá kasační stížností shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 15. 1. 2004, č. j. OAM - 1749/AŘ - 2002, jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 5. 12. 2001, č. j. OAM - 1754/VL - 11 - P13 - 2000, kterým žalobci nebyl udělen azyl z důvodu nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a rozhodnuto, že se na cizince

nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona; a o nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Správní orgán rovněž uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti o udělení azylu je tíživá ekonomická situace žalobce, neboť v zemi původu - Moldavsku - nepracoval, neměl dostatek prostředků na živobytí a neměl kde bydlet.

Žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ministra vnitra, jež napadl v celém rozsahu, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce výslovně namítl porušení ustanovení § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jeho mínění se správní orgán žádosti o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, neposoudil správně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, opatřené důkazy nebyly úplné, rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a odůvodnění žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti. Žalobce dále namítl porušení ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu, neboť podle jeho mínění žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval většinu pozornosti důvodům, pro které mu nebyl udělen azyl ve smyslu § 12 zákona o azylu a k humanitárním důvodům se vyjádřil nedostatečně. Žalobce uvedl, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12, a z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, resp. minimálně podmínky pro vztažení překážky vycestování podle § 91 citovaného zákona. Žalobce si je vědom, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu není právní nárok, nicméně je přesvědčen, že splňuje předpoklady pro udělení tohoto zvláštního druhu ochrany. V této souvislosti uvádí, že správní orgán měl podle jeho názoru zohlednit při svém rozhodování o možnosti udělit humanitární azyl stávající soudní judikaturu k této otázce, a odkazuje mimo jiné na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2003, č. j. 47 Az 114/2003 - 45, a rozhodnutí Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 417/2003 - 42. Rovněž namítá, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu je obecné (v této souvislosti cituje str. 419 publikace „Správní řád“, komentář, autor JUDr. Radek Ondruš a kolektiv, vydalo nakladatelství Linde Praha, a. s., v roce 2003), neboť správní orgán nedostatečně zhodnotil žalobcův vážný zdravotní stav, když diabetes je trvalým zdravotním postižením a představuje pro žalobce každodenní a tudíž i finančně velmi náročnou léčbu. Pokud jde o skutkové důvody, žalobce odkázal na svoji žádost o udělení azylu, protokol o pohovoru ze dne 2. 11. 2001, rozklad proti prvoinstančnímu rozhodnutí a ostatní spisový materiál správního orgánu.

Žalobce vzhledem k uvedenému proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 2. 2005, č. j. 24 Az 157/2004 - 33, tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalobcem uplatněné důvody nelze podřadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit a žalobce tak nesplnil zákonné podmínky pro jeho přiznání a rovněž nebyly shledány žádné překážky vycestování do země původu.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 29. 3. 2005 kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobci doručen dne

15. 3. 2005, kasační stížnost byla podána osobně u krajského soudu dne 29. 3. 2005. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel opakovaně uvádí, stejně jako v žalobě, že správní orgán porušil příslušná ustanovení správního řádu, neboť nebyl přesně a úplně zjištěn skutečný stav věci, a tím došlo k porušení procesních práv stěžovatele ve správním řízení. Rovněž rozsáhle opakuje důvody, které ho vedly k opuštění rodné země a poukazuje na svůj nepříznivý zdravotní stav. Tvrdí, že krajský soud, stejně jako žalovaný, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda je možno na jeho případ vztáhnout ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť správní orgán i soud se omezily v této části pouze na konstatování, že stěžovateli v zemi původu - v Moldavsku, žádné pronásledování nehrozí, není ohrožen jeho život kvůli nepříznivému zdravotnímu stavu, a jeho žádost o udělení azylu je tedy nedůvodná. Stěžovatel je toho názoru, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu zejména z důvodu jeho vážného zdravotního stavu, jenž nebyl řádně posouzen a zohledněn a to jak v řízení před správním orgánem, tak i příslušným krajským soudem. Důvod k podání kasační stížnosti stěžovatel dále spatřuje v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že si správní orgán pro své rozhodnutí neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, což mohlo ovlivnit zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a proto soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Stěžovatel proto rozhodnutí krajského soudu považuje za nepřezkoumatelné s tím, že je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Ze shora uvedených důvodů stěžovatel proto navrhuje kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti, což odůvodnil toliko odkazem na ustanovení § 107 s. ř. s. tím, že právní následky rozhodnutí o neudělení azylu by pro jeho osobu mohly znamenat nenahraditelnou újmu spočívající v povinnosti vrátit se na území státu, kde byl nezákonně pronásledován.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě. Uvádí, že jak rozhodnutí správního orgánu, tak i rozhodnutí krajského soudu byla vydána v souladu s právními předpisy, a odkazuje na obsah správního spisu, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení a na vydané rozhodnutí. Správní orgán k námitkám stěžovatele týkajícím se neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení. Stěžovatelem uváděné závažné zdravotní potíže správní orgán nezpochybňuje, ale tyto obtíže nejsou důvodem zvláštního zřetele hodným pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Kasační stížnost z uvedených důvodů považuje žalovaný za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Stejně tak neshledává důvody k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel uplatnil stížnostní důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle § 103 odst. 1 písm. a) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen. Podle § 103 odst. 1 písm. b) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, ve spise obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Podle § 103 odst. 1 písm. d) lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že krajský soud při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který správně po právní stránce posoudil a zabýval se výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry Krajského soudu v Ostravě a shodně s tímto soudem má za to, že stěžovatelem uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v řízení před správním orgánem, tak potom obdobně i v řízení před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tak Krajský soud v Ostravě právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně. S námitkami stěžovatele se krajský soud náležitým a vyčerpávajícím způsobem v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal.

Ostatně stěžovatelem uváděné důvody, tedy jeho tíživá ekonomická situace v zemi původu - Moldavsku, kde nepracoval, neměl dostatek prostředků na živobytí a neměl kde bydlet, nejsou důvodem, který je podřaditelný pod ustanovení zákona o azylu, neboť uváděné problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy jeho rasou, národností, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině, či zastáváním politickými názory. Uváděné skutečnosti nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Rovněž námitka, že stěžovateli měl být kvůli jeho závažnému zdravotnímu stavu udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, je nedůvodná. V této souvislosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury, že na udělení azylu z humanitárních důvodů podle citovaného ustanovení zákona nemá žadatel o azyl subjektivní

právo a správní orgán o tomto rozhoduje v rámci správního uvážení, a v tomto směru se plně ztotožňuje se závěrem, jež učinil ve vztahu k této námitce krajský soud.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se Krajský soud v Ostravě napadeným rozsudkem nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, jestliže považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné a neshledal na něm vady řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými námitky stěžovatele o tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalovaný správní orgán i Krajský soud v Ostravě postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelem neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2005, č. j. 24 Az 157/2004 - 26, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci náleží v souladu s ustanovením § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon ve výši 1000 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci podané kasační stížnosti, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky, tj. 1 x 75 Kč za jeden úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 1075 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 204,30 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů řízení v celkové výši 1279,30 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu